

Timpul se scurge - istoria a încremenit

Miercuri, 14 februarie 2007

Gili Cârstea

Imediat după sesiunea din 1888, Domnul a confirmat pe calea oficială, profetică, evenimentul pe care biserica îl aștepta cu mare nerăbdare: “Marea strigare a îngerului al treilea a și început, în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate” (RH 1 aprilie 1890).

Marea strigare a început, dar nu a continuat, iar motivele nu sunt deloc acoperite în negură. Sesiunea s-a transformat într-un câmp de luptă, deoarece oamenilor din conducere li se părea că descoperirea neprihănirii lui Hristos este “calamitatea cea mai mare” care s-a abătut asupra bisericii. Deși nedeclarată oficial, descoperirea neprihănirii lui Hristos continuă să fie socotită o mare calamitate care se abate în prezent asupra comunităților noastre.

Marea strigare a fost înțeleasă ca fiind ultimul efort evanghelistic mondial al bisericii, o mare evanghelizare finală, sub puterea Duhului Sfânt, prin care adevărul adventist să fie prezentat lumii într-un timp relativ scurt și cu mare putere. Fiecare nou proiect al bisericii a dat speranțe poporului că, în sfârșit, binecuvântarea s-ar putea coborî peste noi, iar lucrarea va fi încheiată. Poporul nostru încă așteaptă și se roagă pentru marea strigare prin care lucrarea Domnului, și a bisericii, să fie încheiată. Dar timpul trece, iar fiecare nou proiect strategic, lansat cu surle și trâmbițe, dispare din luminile rampei fără să fi produs un impact major asupra bisericii și lumii.

În curând se vor împlini 120 de ani de când marea strigare a îngerului al treilea a început, dar a fost suprimată, fiind “ținută departe de lume” prin acțiunea “propriilor noștri frați.” Refuzat și respins, Domnul ne-a oferit libertatea să conducem lucrarea după cum credem noi de cuviință. De un secol ne învățăm în jurul muntelui, dar ne batem cu disperare pentru eticheta oficială prin care spunem lumii că revenirea este iminentă. În timp ce cunoștința despre neprihănirea lui Hristos este suprimată, continuăm să hrănim speranța că reprezentăm încă rămășița care va încheia lucrarea lui Dumnezeu.

Marea strigare nu va putea fi declanșată, și focul Duhului nu se va revărsa nicidecum peste biserică, oricâte planuri strategice ar inventa biserica. Putem să facem oricâte lanțuri ale rugăciunii, putem să postim până ne epuizăm total, putem chiar să ne facem tăieturi pe

corp și să strigăm în gura mare, ploaia târzie și marea strigare nu vor veni. Ele nu depind de voința arbitrară a unui Dumnezeu ferm, intransigent, care stă cu ceasul în mână și așteaptă împlinirea profeției. Domnul Și-a făcut partea, El a trimis poporului Său lumina care producea marea strigare, iar timpul a fost anul 1888.

Dacă marea strigare a început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, cum am putea să o activăm altfel decât prin întoarcerea la neprihănirea lui Hristos? O mare strigare generată de orice altceva decât de solia neprihănirii lui Hristos va fi o amăgire puternică, și va captiva fără scăpare masa largă de membri care se mulțumesc cu o religie controlată de simțuri. Și chiar așa ceva ni se pregătește. Lumea va fi curând prinsă de un elan religios nemaivăzut, iar comunitățile noastre se vor umple până la refuz de oameni doritori să se închine lui Dumnezeu. Concluzia generală? Aceasta este puterea cea mare a lui Dumnezeu, ploaia târzie și marea strigare a îngerului al treilea.

Biserica rămășiței știe bine că “în poporul lui Dumnezeu va avea loc o redeșteptare a adevăratei evlavii cum nu a fost văzută din vremea apostolică” (GC 464). Dar ea a fost programată sistematic să asocieze binecuvântarea evlaviei cu numărul de oameni care se alipesc bisericii. Ea nu este pregătită să înțeleagă că “doar atunci când legea lui Dumnezeu este restaurată și așezată în poziția ei de drept, poate avea loc o redeșteptare a adevăratei evlavii în poporul lui Dumnezeu” (GC 478).

Exact acesta este rolul soliei 1888, să restaureze legea, să o pună la locul cuvenit. Și unde este locul cuvenit al legii? În templul sufletului, astfel ca poporul să se poată închina “în duh și adevăr.” Scopul noului legământ a fost realizat, pentru prima oară de la căderea lui Adam, în Omul Isus Hristos. În El vedem operând neprihănirea lui Dumnezeu, caracterul Său, și exact după același tipar ni se va oferi și nouă haina neprihănirii. De aceea era vital să înțelegem care era sursa neprihănirii lui Hristos, iar solia 1888 tocmai aceasta spunea bisericii: “Priviți ce face legea atunci când este instalată în templul sufletului, când este luată de pe tablele de piatră și restaurată la locul ei.”

Până la rebeliunea lui Satana nu exista lege scrisă pe table și ștampilată cu sigiliul guvernării divine. Legea era “în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Acolo era locul ei. Dar când legea a fost gonită de la locul ei de a treia parte din îngeri, a fost nevoie de ea publicată în Monitorul Oficial al cerului, ca să vadă fiecare diferența dintre drept și nedrept, dintre păcat și neprihănire.

Deși timpul trece, istoria a încremenit în 1888, și nu va putea fi deblocată decât atunci când solia neprihănirii lui Hristos va descoperi, sub ochii bisericii rămășiței, locul și rolul legii lui Dumnezeu. Doar atunci putem fi siguri că redeșteptarea este cea adevărată, indiferent de opinia lumii despre legitimitatea sau autenticitatea ei.

Doar aceste considerente ne vor putea motiva să împlinim chemarea cerului: “Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea” (6 T 19; GCB 1893).